

چگونه میتوان از تعرض سرمایه داران به تعرض کارگران گذار نمود ؟

تعویق در پرداخت حقوق و مزایای کارگران دارد به یک پدیده رایج و عمومی تبدیل می شود . دغدغه از دست دادن کار و بولاتکلیفی، همچون کابوس، جسم و جان کارگران را شب و روز آزار می دهد. سرمایه داران و کارفرمایان که در اخراج های جمعی و بیکار سازیهای وسیع، تعرض همه جانبه ای را علیه طبقه کارگر سازمان داده بودند ، کماکان از این حربه علیه کارگران و برای مقابله با جنبش مطالباتی آنها سود میجویند. در همان حال که صدها هزار کارگر را اخراج و به خیابانها پرتاب نموده و به امان خدا رها کرده اند، فشار کار و استثمار کارگران شاغل را نیز تشدید کرده اند. هیچکس، نه سرمایه دار و

کارفرما و نه دولت آنها درقبال کارگران اخراجی و بیکاران احساس مسئولیت نمیکند و پاسخگویی مشکلات آنها نیست. بدیهی است که کارگران اخراجی نسبت به این اقدامات معترض ، و اکثراً خواهان بازگشت به کار بوده‌اند و سولی اقدامات جمعی و اعتراضی خود از قبیل تظاهرات و برپائی تجمعات دربرابرکارخانه ها وموسسات دولتی، این خواست خود را در اعلام شکایت به هیئت های به اصطلاح تشخیصی وحل اختلاف اداره کارنیز انعکاس داده‌اند. با این همه گرهی از مضل انبوه بی شمار اخراج شدگان و بیکاران گشوده نشده است. نه کاری به آنان واگذارشده است ونه حق وحقوقی برای اداره زندگی کارگران و اعضا خانواده آنها درنظرگرفته شده است. انبوه کارگران اخراجی و بیکار شده که سالیان سال از بهترین دوران زندگی خود را برای سرمایه داران و دولت آنها مایه گذاشته و عمر و جوانی خود رادرراه فریه شدن آنان هزینه کرده‌اند، به قربانگاه نظام ضدانسانی سرمایه‌داری فرستاده شده اند . این کارگران در همان حال که از حداقل تامینات اجتماعی واستانداردهای بین‌المللی درمورد حق استفاده از بیمه بیکاری درچارچوب همین نظام هم محروم بوده‌اند، با خشونت و بیرحمی در رژیم جمهوری اسلامی سرکوب و به قعر نگون بختی و تنباهی سوق داده شده‌اند.

از همین چماق اخراج و بیکار سازی است که کار فرمایان برای تشدید استثمار کارگران شاغل نیز سود جسته اند . هم اکنون بسیاری از واحدهای تولیدی تق ولقاند وبصورت نیمه تعطیل درآمده‌اند. کارفرمایان و سرمایه داران به بهانه های مختلفی برسراه روند تولید دراین واحدها، به منظور بهره برداری هرچه بیشتر از شرایط بحرانی موجود به نفع خود ، مانع تراشی می کنند و کارگران را در حالت بلاتکلیفی نگاه داشته‌اند. آنان می خواهند به نحوی از انحن بر سابقه کار و مزایای کارگران خط بطلان بکشند و در بسیاری از واحدهای تولیدی همین کار را هم کرده اند. کارفرما ابتدا کارخانه را بصورت نیمه تعطیل در می آورد، بعد ، از تعطیلی کامل آن صحبت میکند و همزمان یا کارگران را به هر تعداد که بتواند اخراج می کند ویا آنان را مجبور می کند که اگرخواهان ادامه کار هستند مقدمتا خودشان را بازخرید کنند . سپس با امضای قراردادهای موقت دوباره آنان را به استخدام خود درمی آورد و بدین طریق نه فقط کارگران را ازحقوق ومزایای قبلی شان محروم می سازد ، بلکه این بار دستش در اخراج کارگران بسیار بازتر از گذشته است و هر آینه می تواند حکم به اخراج آنها بدهد.

در پرتو همین سیاست های عمیقاً ضد کارگری کارفرمایان وحمایت دولت از آنهاست که هرروزه ناظر اخراج و بلاتکلیفی شمار زیادی از کارگران در گوشه وکنارکشور وشاهد اجحافات بی حد واندازه نسبت به عموم کارگران می باشیم . مهذا سرمایه داران به این حدود از تعرض و اجحاف در حق کارگران اکتفا نکرده‌اند. با وجود توقف کامل برخی واحدهای تولیدی و اخراج های جمعی و وسیع که حاصلش تشدید فشار کار واستثمار طبقه کارگر و کند کردن جنبش مطالباتی آن بوده است، با وجود نیمه تعطیلی پاره ای دیگر از موسسات تولیدی و استفاده از چماق اخراج که کارگران این واحدها را مدت ها در بلاتکلیفی و سرگردانی نگاه داشته‌اند و سرانجام آنان را بخشاً اخراج و یا مجبور به باز خرید و امضای قرارداد موقت نموده اند یعنی که مزایای کارگران را زده اند و اقدام به نقض مکرر

چگونه میتوان از تعرض سرمایه داران به تعرض کارگران گذار نمود ؟

حقوق کارگران نموده‌اند، با این همه ما امروز شاهد اجحاف دیگری درحق کارگران و شاهد این پدیده هم هستیم که سرمایه داران از پرداخت به موقع دستمزد کارگران هم طفره می روند به نحوی که بسیاری از کارگران حتی برای دریافت دستمزدهای خویش ولو با چند ماه تاخیر هم بایستی دست به اعتراض و مبارزه بزنند . عدم پرداخت به موقع دستمزدها به روش عمومی سرمایه داران که در ضمن ازحمایت و پشتیبانی دولت هم برخوردارند، تبدیل می شود. اخبار مربوط به جنبش و مبارزات کارگری که بخشادرنشیره کارهم به چاپ میرسند، حاکی از همین مسئله وحاکمی از ادامه تعرض اشکار سرمایه‌داران علیه کارگران است. این اخبار نشانگر آن است که سرمایه داران و کارفرمایان زیر چتر حمایتی دولت، در سطح بسیار وسیع و گسترده‌ای از پرداخت به موقع دستمزدها خودداری میکنند و از این مسئله نیز به مثابه حربه‌ای علیه کارگران و برای تشدید فشار برآنان استفاده مینمایند. برخی از این سرمایه داران سه ماه، برخی دیگر ۹ ماه ، برخی تا ۱۲ و گاه ۱۴ ماه حقوق کارگران را نپرداخته اند، گاه در پاسخ به اعتراض کارگران به عدم پرداخت بموقع حقوق ومزایای خود، آنان را تهدید به اخراج هم کرده‌اند!

هم اکنون طبقه کارگر ایران از همه سو تحت فشار قرار دارد و یکی از دشوار ترین دوران های حیات خویش را می گذراند . بیکارسازی های وسیع زیر سایه دولت آقای خاتمی صدها هزار گارگر را به صف میلیونی بیکاران اضافه کرده‌است. این جمعیت انبوه و میلیونی از ابتدائی ترین تامینات اجتماعی و از حق بیمه بیکاری محروم اند. کارگران مشغول به کارنیز مطلقاً فاقد امنیت شغلی‌اند و شیخ بیکاری و اخراج برفراز سر آنها دائماً در گشت وگذاراست. حقوق و مزایای کارگران را نیز هرروز به بهانه ای میزنند و به موقع نمی پردازند . تعرض همه جانبه سرمایه داران ودولت حامی آنها، قبل ازهرچیزسطح زندگی ومعیشت کارگران وخانواده های کارگری را به میزان وحشتناکی تنزل داده است. افزایش حداقل دستمزدهای اسمی ، امسال نیز همچون سال های گذشته بسیار اندک بود و هیچگونه تناسبی با نرخ رشد تورم نداشت. دستمزدروزانه از ۱۰۰۵۱ ریال به ۱۲۰۶۱ ریال رسید (ماهانه ۳۷۸۲۰ تومان) یعنی حدود ۲۰ درصدافزایش یافت، در حالیکه نرخ تورم بسیار بیشتراز این رقم بوده است. معنای عملی این افزایش دستمزد این است که دستمزدهای واقعی باز هم کاهش یافته است . بنا به اعتراف روزنامه های رژیم، به دنبال افزایش بهای کالاها و خدمات دولتی، ازجمله افزایش ۷۵ درصدی قیمت بنزین، قیمت سایر کالاها و مایحتاج عمومی نیز بطور سرسام آوری افزایش یافته است. برای نمونه ، کرایه ها از ۳۰ تا ۵۰ درصد، گوشت و قند وشکر از ۲۰ تا ۵۰ درصد افزایش یافته است. روزنامه کار وکارگر مورخ ۲۳ فروردین د رهمان حال که به افزایش سرسام آور قیمت ها در ظرف یکی دو ماهه سال جدید اعتراف می کند، می نویسد نرخ گوشت قرمز، مرغ، روغن، قند، شکر، کرایه، میوه و سبزیجات ، از ۲۰ تا ۵۰ درصد و اجاره خانه بیش از ۴۰ درصد افزایش

یافته است.

واقعتی قضیه آنست که جمهوری اسلامی فشارهای سنگین وکمزشکنی را برگرده کارگران تحمیل نموده است. سرمایه داران و کارفرمایان برای عقب راندن کارگران و تشدید فشار برآنها، به حداکثر ممکن از شرایط بحرانی موجود به نفع خود بهره برداری نموده و استثمار کارگران را تشدید نموده اند. با اینهمه کارگران در برابر این تعرضات و زورگویی سرمایه‌داران ساکت ننشسته وعلیرغم دشواریهای موجود دست به مبارزه و مقاومت زده اند. اخبار مبارزات کارگری ولو در همان محدوده ای که خبر گزاریهای روزنامه های رژیم آنرا انعکاس میدهند، به روشنی از این مسئله حکایت دارد که جمهوری اسلامی برغم تمامی فشارهائی که برکارگران تحمیل نموده و برغم تمامی موانع ومحدودیت هائی که بر سرراه مبارزه آنها ایجاد نموده ، نه فقط نتوانسته است سعی در برابرجنبش مبارزاتی کارگران ایجاد نماید، بلکه اعتراضات مکرر و گسترش یابنده کارگران در شکل اعتصابات، تجمعات اعتراضی ، راه پیمائی، تظاهرات وسایراشکال مبارزه کارگری از رشد کمی قابل ملاحظه ای نیز برخوردار شده است.

مطابق همین اخبار محدود که یقیناً همه اعتراضات کارگری را در برنمی گیرد، در همین فاصله دو سه ماهه اخیر، هزاران کارگراخراجی دست به اعتراض زده و از جمله با تجمع در برابر کارخانه ها و موسسات دولتی، خواهان بازگشت به کار شده‌اند که برای نمونه میتوان از تجمع اعتراضی کارگران شرکت لوازم خانگی ساوه در برابر این کارخانه، تجمع اعتراضی کارگران ساختمان سازی دولت آباد در شهرستان ری ، تجمع اعتراضی کارگران آجر ماشینی ارومیه و بالاخره تظاهرات و تجمع اعتراضی ۲۴۰۰ کارگر نساجی مازندران در قائم شهر دربرابر کارخانه یاد نمود.

فراوانی اعتراضات کارگری به منظورپرداخت حقوق ومزایای معوقه و یا پرداخت به موقع دستمزدها ، از این هم بیشتر است. که از آن جمله می توان به اعتراضات و تجمعات مکرر کارگران نخکار هم در برابر کارخانه وهم در برابر ادارات دولتی ، تجمع اعتراضی کارگران اجاق سازی جواهریان ، تجمع اعتراضی کارگران شرکت کیان چرخ خرم دره در خانه کارگرایان شهرستان، تجمع اعتراضی کارگران شرکت ضایعات فلزی (واقع در شهریار) در مقابل دفتر مرکزی این شرکت در تهران، تجمع اعتراضی کارگران شرکت فراورده های ساختمانی در برابر بانک صنعت و معدن، تجمع اعتراضی کارگران یک شرکت خدماتی در تبریزدر محل بیمارستان رازی، اعتراض کارگران نساجی پارس ایران در رشت وامثال آن اشاره نمود.

گسترش مبارزات کارگری گرچه تا اندازه بسیار محدودی توانسته است برسر راه پیش روی سرمایه داران مانع ایجاد کند و بویژه یک رشته مطالبات جاری کارگران راازجمله توقف اخراجها، بازگشت بکار، حق بیمه بیکاری، پرداخت حقوقهای معوقه، پرداخت به موقع حقوقها، افزایش دستمزد متناسب با نرخ تورم ، اجرای قرار دادهای دسته جمعی وامثال آن را درسطح وسیعی بمیان بکشد اما هنوزنتوانسته است سرمایه داران را بویژه در مقیاس تمام کشور به عقب نشینی وادار کند. چرا که اولاً این مبارزات اعتراضی برغم آنکه بدرجات معینی از یک نوع سازماندهی برخوردار و مستقل

چگونه میتوان از . . .

از تشکلهای وابسته به رژیم بوده اند، اما هنوز به شدت ازدو ناحیه یکی از ناحیه خود بخودی بودن و یکی هم از ناحیه خرابکاری تشکل های وابسته به رژیم رنج میبرند. ثانیاً " این مبارزات و اعتراضات اساساً" پراکنده و جدا از هم بوده است و از همینرو هم نتوانسته است تاثیرات مطلوب و رضایت بخشی نه در خنثی سازی تعرضات سرمایه داران و نه بطریق اولی در پیشروی معنی دار کارگران برجای بگذارد.

کارگران میبایستی تمامی این موانع و محدودیتها را از سر راه حرکت مستقل خویش بردارند. در از میان برداشتن این موانع و کمبودها، کارگران آگاه و پیشرو و فعالین جنبش کارگری بایستی پیشقدم شوند. این نکته کاملاً" روشن است که در برابر سرمایه داران و تعرض آنها و برای مبارزه علیه کارفرمایان، کارگران اعم از اخراجی، بیکار و یا مشغول بکار، راهی جز اتحاد و یکپارچگی و مبارزه متشکل ندارند.

یکپارچگی و اتحاد مبارزاتی، قبل از هر چیز در گرو آن است که تشکل های وابسته به رژیم اعم از شوراهای اسلامی کار و یا خانه کارگر را از دخالت و خرابکاری در امور خود باز دارند و با استفاده از موقعیت و شرایط موجود و تعمیق شکاف در میان جناح های حکومتی، تشکل های مستقل خویش را در هر کارخانه و موسسه تولیدی برپا کنند. نفس برپائی تشکلهای مستقل کارگری، نه فقط گام بسیار مهم و به پیشی است برای جنبش کارگری، بلکه خود این مسئله، مبارزه و جنبش کارگری را چندین گام به جلوسوق خواهد داد. کارگران از طریق تشکلهای مستقل خود در هر کارخانه، نه فقط بهتر می توانند در برابر کارفرما بایستند و از اجحافات او جلوگیری نمایند و مطالبات خاص خود را به او بقبولانند، بلکه از پیوند این تشکلهای مستقل می توانند تشکلهای مستقل و سراسری خویش را نیز ایجاد کنند. ایجاد تشکلهای مستقل و سراسری کارگری بخودی خود نه فقط گام بسیار بلندی است به پیش و در راستای به میدان آمدن مستقل طبقه کارگر، بلکه در مصاف و رویارویی این طبقه با طبقه سرمایه دار، به او کمک میکند تا مبارزه ای ژرف تر و عمیق تری را در مقیاس سراسری سازمان دهد تانه فقط مانع تعرضات سرمایه داران شود، بلکه به تعرض علیه آنان نیز دست بزند.